

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci

žalobce: **T. V.**
IČ x
sídlem x
zastoupen advokátem JUDr. Michaellem Zvárrou, Ph.D., LL.M.
sídlem Eberlova 1465/4, 155 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2016, č. j. 36767/16/5100-41458-710158,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 14. 10. 2016, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí – zajišťovacímu příkazu Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 19. 5. 2016, č. j. 2764850/16/2102-80541-208963, a tento zajišťovací příkaz byl potvrzen. Zajišťovací příkaz byl vydán podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 18. 9. 2016 (dále jen „daňový řád“) a bylo jím žalobci uloženo, aby okamžikem oznámení zajišťovacího příkazu zajistil úhradu dosud nestanovené daně, vztahující se ke zdaňovacímu období od 1. 1. 2015 do 31.

12. 2015, v celkové výši 8 950 000 Kč, a to složením jistoty na depozitní účet správce daně.
2. Žalobce předně rekapituluje, že je osobou podnikající v oboru tiskařství a na základě rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu z června 2014 obdržel dotaci ve výši 8 950 000 Kč na nákup tiskařských strojů. Dodavatelem tiskařských strojů byla společnost SH T. s. r. o. Dle odůvodnění zajišťovacího příkazu i napadeného rozhodnutí měl žalobce porušit podmínky poskytnutí dotace, neboť na účet dodavatele uhradil pouze 771 590 Kč namísto 21 754 590 Kč. Napadené rozhodnutí a zajišťovací příkaz jsou dle názoru žalobce nezákonné, protože byly vadně hodnoceny důkazy a skutkový stav věci a byly dovozeny nesprávné závěry, že žalobce porušil podmínky poskytnutí dotace a že mu bude stanoven odvod za porušení rozpočtové kázně.
3. Svým smluvním povinností vůči společnosti SH T. žalobce dle vlastního tvrzení dostal, protože splnil všechny své závazky (o tom svědčí písemné potvrzení o absenci dluhů), stroje byly žalobci dodány (jejich celková cena dle předložených faktur činila 21 754 590 Kč) a v rámci své podnikatelské činnosti je užívá. Mezi žalobcem a společností SH T. byla v prosinci 2014 uzavřena bezúročná smlouva o zápůjčce, na základě které tato společnost poskytla žalobci v lednu až květnu 2015 bezhotovostními převody zápůjčku ve výši 20 983 000 Kč, což plyne i z odůvodnění zajišťovacího příkazu, kde jsou bankovní operace popsány. Žalobce uvádí, že převod částky ve výši 1 900 000 Kč na účet společnosti SH T., k němuž došlo dne 6. 1. 2015, byl splátkou kupní ceny za dodaný stroj. K převodu stejné částky téhož dne z účtu společnosti SH T. na účet žalobce naproti tomu došlo na základě smlouvy o zápůjčce. Z historie jednotlivých transakcí je dle žalobce patrné, že kupní cenu za tiskařské stroje uhradil. Oproti faktuře č. 2014292 uhradil o 100 000 Kč více, než měl, avšak přeplatek mu byl dne 27. 2. 2015 z účtu společnosti SH T. vrácen. Rovněž finanční prostředky, jež mu byly poskytnuty na základě smlouvy o zápůjčce, žalobce vrátil, a to v 84 hotovostních platbách. Nezaplacení kupní ceny za stroje bylo jediným věcným důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu. Protože existenci tohoto důvodu vyvrací předložené důkazy, domnívá se žalobce, že není dána důvodná obava, že mu bude stanovena daň (tj. odvod za porušení rozpočtové kázně).
4. Žalobce má za to, že obě rozhodnutí daňových orgánů vykazují i další vady, a ty mají v souhrnu za následek nezákonnost. Správce daně i žalovaný měli žalobci v rozporu s právními předpisy klást k tíži, že jednatelé společnosti SH T. nebyli při výslechu schopni sdělit relevantní informace k dodávce tiskařských strojů a že v jejich výpovědích byly rozpory. Žalovaný mimoto uvedl chybné datum zániku funkce jednatele M. F. Žalovaný také vycházel z toho, že stroje byly žalobci dodány později, než bylo uvedeno na dodacích listech. Nesprávná data na dodacích listech však byla chybou v psaní. Takové nedopatření nemůže mít dle mínění žalobce za následek porušení pravidel poskytnutí dotace. Žalobce soudu předkládá také návrh zprávy o auditu vypracovaný auditním orgánem Ministerstva financí, ze kterého má plynout, že žalobce podmínky dotace neporušil. Žalovanému vytýká dále to, že nesprávně vyhodnotil znalecký posudek a neuvedl, z jakých internetových stránek

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

získal informace o ceně strojů.

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce převedl na účet společnosti SH T. za účelem úhrady svého závazku v součtu stejnou částku, jakou tato společnost převedla na účet žalobce jako zápůjčku. Z bankovních výpisů je však patrné, že byla přeposílána jedna a táž částka tam a zpět. Společnost SH T. zaslala část půjčky vždy až poté, co jí byla na účet připsána splátka. Žalobce navíc začal hradit své závazky dříve, než mu byla zápůjčka poskytnuta, ačkoli důvodem jejího poskytnutí bylo to, že neměl k dispozici finanční prostředky. Vzhledem k počátečnímu stavu bankovního účtu společnosti SH T. při zahájení jednotlivých etap splácení je dle mínění žalovaného zcela zjevné, že by společnost neměla z čeho zápůjčku poskytnout, pokud by žalobce neposlal peníze jako první. Žalobce by naproti tomu neměl z čeho uhradit svou další splátku, kdyby mu společnost nezaslala peníze zpět. Není přitom podstatné, zda žalobce věděl, že společnost SH T. neměla k poskytnutí zápůjčky na počátku dostatek finančních prostředků (s ohledem na to, že žalobce začal zasílat peníze vždy jako první, si však této skutečnosti musel být vědom). Žalovaný upozorňuje také na to, že částka ve výši 771 590 Kč, jež zůstala jako platba za tiskařské stroje po eliminaci přeposílaných částek, odpovídala přesně rozdílu mezi fakturovanými cenami za dodávku strojů (21 754 590 Kč) a výši poskytnuté zápůjčky (20 983 000 Kč).
6. Dále žalovaný poukazuje na rozpory v tvrzeních žalobce, neboť ten v odvolání tvrdil, že finanční prostředky poskytnuté na základě smlouvy o zápůjčce vrátil částečně v hotovosti a částečně z podnikatelského a úvěrového účtu. Nyní ale uvádí, že celá částka byla splacena v hotovosti. K předloženým důkazům, které mají prokazovat, že žalobce zápůjčku vrátil, pak žalovaný uvádí, že tyto důkazy mu v daňovém řízení nebyly předloženy, a tak je ve svých úvahách nemohl zohlednit. Význam čestného prohlášení je dle názoru žalovaného třeba hodnotit s ohledem na vztah toho, kdo prohlášení učinil, k věci, ke které je dokládáno, jakož i s ohledem na další zjištěné skutečnosti. V této souvislosti žalovaný připomíná, že výpovědi jednatelů společnosti SH T. nepotvrdily, že zápůjčka byla skutečně poskytnuta. Žalovaný vyjadřuje také údiv nad tím, že žalobce vracel zápůjčku v hotovosti, ačkoliv bezhotovostní platební styk označil v odvolání za transparentní a zpětně dohledatelný.
7. Že byl žalobci kladen k tíži rozpor ve výpovědích jednatelů, nepovažuje žalovaný za odporující právním předpisům. Je logické, že pokud jeden z jednatelů uvedl, že veškeré záležitosti měl v daném obchodním případě na starost druhý jednatel, který však obchodní spolupráci s žalobcem nepotvrdil, svědčí tato skutečnost v neprospěch žalobce a snižuje se tím vypovídací hodnota žalobcem předložených podkladů. Jedná se také o jednu z indicií, která bude předmětem dokazování v rámci probíhající daňové kontroly. Tato indicie ve spojení se způsobem provádění plateb odůvodňovala vydání zajišťovacího příkazu. To, kdy M. F. zanikla funkce jednatele, je pak pro věc nepodstatné, a proto chybné uvedení data zániku funkce nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný připouští, že rozpor dat na dodacích listech a údajů zjištěných od orgánů celní správy mohl vzniknout z důvodu chyby v psaní. Správci daně ani žalovanému však nelze vyčítat, že tuto skutečnost

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

pokládali za indicii vedoucí k závěru, že poskytnutí dotace nebylo realizováno v souladu s podmínkami. Nepravdivé je přitom tvrzení žalobce, že rozpor v datech nebyl jedním z důvodů pro vydání zajišťovacího příkazu.

8. K návrhu zprávy o auditu se žalovaný vyjádřit nemůže, neboť mu není znám jeho obsah. V obecné rovině nicméně konstatuje, že audit nemusí zkoumat veškeré podmínky poskytnutí dotace a konečný závěr auditu se může od návrhu lišit. Správce daně navíc není výsledky auditu vázán a je jediným orgánem, který může uložit odvod za porušení rozpočtové kázně. Žalovaný dále nesouhlasí s tím, že by v napadeném rozhodnutí neuvedl, odkud čerpal informace o ceně tiskařských strojů. Závěrem konstatuje, že v dané fázi daňového řízení neměl ambici zjistit přesnou cenu tiskařských strojů, neboť to není před vydáním zajišťovacího příkazu požadováno. Znalecký posudek proto hodnotil „vlastními silami“, přičemž zjistil nepoměr mezi znaleckým oceněním a cenou uváděnou na internetových stránkách výrobce. K tiskařským strojům má zřízeno zástavní právo spořitelní družstvo A., a tedy byly považovány za předlužené. Jejich vlastnictví nemohlo vyloučit obavu správce daně o budoucí dobytost daně.
9. Žalobce na argumentaci žalovaného reagoval replikou. Skutečnost, že malou část kupní ceny uhradil ještě před prvním poskytnutím finančních prostředků dle smlouvy o zápůjčce, podle něj není sama o sobě protiprávní. Že společnost SH T. neměla dostatek financí k poskytnutí zápůjčky pak žalobci nelze klást k tíži, když o tom nevěděl a neměl informace o stavu bankovního účtu společnosti (z toho, že žalobce započal zasílat peníze jako první, vědomost dovozovat nelze). Žalobce rovněž uvádí, že pokud v odvolání tvrdil, že zápůjčku částečně splatil bezhotovostně, uváděl to v pasáži věnované dřívější dotaci na rekonstrukci výrobního areálu, nikoli ve vztahu k dotaci na pořízení tiskařských strojů, a vytýká tak žalovanému, že se nedůsledně seznámil se správním spisem a podáním žalobce. Postup při splacení zápůjčky byl v souladu s právními předpisy. Upřednostnil-li žalovaný výpověď jednatelů před čestným prohlášením, měl se zabývat věrohodností jednotlivých důkazních prostředků a zdůvodnit, proč přikládá jednomu z nich větší váhu. Přitom již tvrzení jednatele M. F., že veškeré záležitosti související s obchodním případem měl na starost druhý jednatel, neodpovídá tomu, že smlouvu o zápůjčce, čestné prohlášení i dodací listy podepsal právě M. F. Smlouva navíc byla uzavřena v době, kdy jediným jednatelem společnosti byl M. F. Tyto skutečnosti však žalovaný nehodnotil a bez dalšího přisoudil výpovědi M. F. vyšší důkazní sílu než ostatním důkazům. Mylné je také tvrzení žalovaného, že žalobce až dodatečně sdělil, že zápůjčku splatil hotově. Že žalovaný neumožnil žalobci opravit chybu v psaní v dodacích listech, rovněž nebylo správné.
10. K auditu žalobce poznamenává, že již byla vydána konečná zpráva a předmětem kontroly bylo to, zda byla celá operace prováděna v souladu s rozhodnutím o poskytnutí dotace, přičemž odpověď na tuto otázku byla kladná. Žalobce má za to, že by bylo v rozporu se zásadami demokratického právního státu a obecnými zásadami právními, aby totožná skutková situace byla dvěma různými subjekty státní správy posouzena odlišně. Současně poukazuje na to, že podle čl. 62 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 o obecných ustanoveních o Evropském

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

fondy pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu a Fondu soudržnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1260/1999 (dále jen „nařízení č. 1083/2006“) má auditní orgán zajistit, aby při auditní činnosti byly zohledněny mezinárodně uznávané auditorské standardy. Z unijní judikatury pak plyne, že je povinností žadatelů a příjemců pomoci Evropské unie ujistit se, že Evropské komisi poskytují dostatečně přesné informace tak, aby kontrolní a důkazní systém zřízený za účelem přezkumu splnění podmínek pro poskytnutí pomoci mohl řádně fungovat. Je proto v rozporu se zásadami právního státu, aby vrcholný auditní orgán České republiky poskytl Evropské komisi informaci, že žalobce řádně plní své povinnosti, a současně bylo žalobci kladeno za vinu nerespektování rozhodnutí o poskytnutí dotace vnitrostátním orgánem České republiky. Žalobce konstatuje, že audit neshledal žádné pochybení ohledně kupní ceny strojů či dodavatele. Trvá také na tom, že žalovaný neodkázal na konkrétní internetovou stránku, z níž zjistil kupní cenu za tiskařský stroj. Z napadeného rozhodnutí nelze ověřit měnu ani stát, ze kterého měl stroj pocházet, a nelze přezkoumat, zda cena, ze které žalovaný vycházel, byla konečná, nebo zda zahrnovala i cenu dopravy, pojištění, případná cla, vývozní povolení či další poplatky. Není zjistitelné, jaký směnný kurz byl uplatněn a zda nešlo o časově limitovanou nabídku.

11. Žalovaný v duplice upozorňuje na to, že podle smlouvy o zápůjčce měla být celá částka převedena z účtu společnosti SH T. na účet žalobce. Žalobce nevysvětlil, proč mu byla zápůjčka poskytována ve splátkách, a neobjasnil, proč se výše splátek kupní ceny shodovaly s částkami poskytovanými společností SH T., případně kde žalobce znenadání vzal finanční prostředky ke splacení zápůjčky, když si ji bezúročně sjednal do roku 2020. Žalobce rovněž nesdělil, proč čerpal zápůjčku v plné výši a nikoli pouze v částce 19 854 590 Kč, když to byl on, kdo ještě před započítáním čerpání zápůjčky poslal první splátku na úhradu kupní ceny ve výši 1 900 000 Kč. S ohledem na tyto nezodpovězené otázky má žalovaný za to, že vydání zajišťovacího příkazu bylo namístě, a připomíná, že zajišťovací příkaz je vydáván na základě skutečností známých v daném okamžiku a opírá se o přiměřenou pravděpodobnost budoucího stanovení daně. Podezření správce daně jsou pak potvrzena nebo vyvrácena během daňové kontroly.
12. K tvrzení uvedenému v odvolání, podle něhož žalobce splatil zápůjčku částečně bezhotovostně a z části v hotovosti, žalovaný cituje i další pasáže z odvolání, konkrétně první odstavec na straně 4, z něhož se podává, že peníze ze zápůjčky od společnosti SH T. byly vráceny ze soukromých prostředků žalobce a ze získaných dotací průběžně, hotovostními i bezhotovostními platbami. Na jiném místě odvolání však žalobce hovořil výlučně o hotovostních platbách, a tudíž žalovaný trvá na tom, že tvrzení žalobce vztahující se k dotaci na tiskařské stroje nebyla konzistentní. Žalovaný popírá, že by některý důkaz upřednostnil před jiným, a dodává, že zajišťovací příkaz není vydáván na základě dokazování, nýbrž indicií. Správce daně (potažmo žalovaný) v dané fázi řízení nebyl povinen ani oprávněn důkazy jakkoliv hodnotit. K výpovědi jednatele M. F. žalovaný podotýká, že její obsah pro účely vyjádření k žalobě zjednodušil, a následně zpřesňuje, že nákup tiskařských strojů měl zprostředkovat jednatel I. S., zatímco jednatel M. F. nepopřel, že podepsal některé dokumenty. Chyba v psaní na dodacích listech sama o sobě nebyla důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu,

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

nýbrž k jeho vydání vedla ve spojení s dalšími skutkovými zjištěními. V napadeném rozhodnutí bylo uvedeno, že informace o ceně tiskařských strojů byla čerpána z internetových stránek výrobce, což žalovaný pokládá za dostatečně konkrétní.

13. Žalovaný opakuje, že správce daně není povinen vycházet ze zprávy o auditu nebo se jejími závěry řídit, a to ani tehdy, kdy audit provádí Ministerstvo financí jakožto orgán nadřízený správci daně. Předložená zpráva o auditu je dle názoru žalovaného velmi stručná a neobsahuje žádné přezkoumatelné závěry o tom, jak byly konkrétní cíle hodnoceny a na základě čeho, pročez tuto zprávu nelze konfrontovat se závěry správce daně a zjistit, v čem se úvahy obou správních orgánů rozcházejí. Je patrné, že ministerstvo vycházelo jen z podkladů předložených žalobcem, které v širších souvislostech neověřovalo. Žalovaný konstatuje, že příjemce dotace je v praxi často podroben i trojí kontrole (ze strany poskytovatele dotace, správce daně a Ministerstva financí), přičemž si každý ze správních orgánů může vytyčit vlastní rozsah kontroly. I kdyby správní orgány při shodném rozsahu kontroly dospěly k protichůdným závěrům, nezakládalo by to rozpor se zásadami demokratického státu, když rozhodné slovo v této otázce má správce daně, který jako jediný může stanovit odvod za porušení rozpočtové kázně.
14. Na svém návrhu, aby soud žalobu zamítl, žalovaný v duplice trvá.

II.

15. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobci byla vedle jiných poskytnuta dotace ze strukturálních fondů na základě rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 17. 6. 2014 na projekt „rozvoje tiskařských aktivit firmy“ ve výši 8 950 000 Kč, a to konkrétně na pořízení strojního vybavení. Celkové náklady tohoto (částečně) dotovaného projektu byly dle rozpočtu obsaženého v čl. X podmínek poskytnutí dotace vyčísleny na 21 695 000 Kč. Dotace byla na firemní účet žalobce připsána nejprve dne 24. 3. 2015 ve výši 5 170 000 Kč a dne 4. 8. 2015 byla připsána zbývajících částka ve výši 3 780 000 Kč. Dodavatelem celkem čtyř tiskařských strojů byla společnost SH T., která vystavila dvě faktury – daňové doklady, a to fakturu č. 2014292 ze dne 15. 12. 2014 znějící na částku 12 558 590 Kč a fakturu č. 2015032 ze dne 28. 4. 2015 na částku 9 196 000 Kč (tj. celkem 21 754 590 Kč).
16. Dne 16. 5. 2016 správce daně zahájil u žalobce daňovou kontrolu, jejímž předmětem bylo zjištění skutečností rozhodných pro stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně v souvislosti s finančními prostředky poskytnutými žalobci na shora specifikovaný projekt „rozvoje tiskařských aktivit firmy“ a dále na projekt „rekonstrukce výrobního areálu“ (druhý z těchto projektů je pro souzenou věc nevýznamný, proto se jím soud v tomto rozsudku blíže nezabývá). Správce daně během daňové kontroly zjistil, že k financování projektu „rozvoje tiskařských aktivit firmy“ měla sloužit bezúročná půjčka (zápůjčka) ve výši 20 983 000 Kč, kterou se žalobci na základě doložené smlouvy o zápůjčce ze dne 18. 12. 2014 zavázala poskytnout společnost SH T. Zapůjčená částka měla být dle smlouvy převedena zapůjčitelem na účet žalobce, splacena měla být na účet zapůjčitele nejpozději do 31. 12. 2020. Správce daně kontroloval pohyby na bankovních účtech žalobce a společnosti SH T. a zjistil, že žalobce zaslal v souvislosti s fakturou č. 2014292 dne 5. 1. 2015 ze svého účtu u ČSOB na svůj účet Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

u České spořitelny částku ve výši 1 900 000 Kč a odtud na účet společnosti SH T.. Uvedená částka byla obratem zaslána z účtu společnosti SH T. na účet žalobce u ČSOB s textací „TV – půjčka hotovost I. část“. Převody této částky se dle zjištění správce daně několikrát opakovaly, přičemž obdobným způsobem probíhaly také transakce související s fakturou č. 2015032, neboť žalobce nejprve dne 30. 4. 2015 zaslal částku ve výši 2 000 000 Kč ze svého účtu u ČSOB na svůj účet u České spořitelny a odtud převedl částku ve výši 3 000 000 Kč na účet společnosti SH T., která ji následně zaslala zpět na účet žalobce u ČSOB s textací „TV – půjčka hot. II 1. část“. Převody této částky se opět několikrát opakovaly. Správce daně dospěl k závěru, že po eliminaci opakovaného přeposílání částek zůstala jako platba, kterou obdržela společnost SH T., částka ve výši 771 590 Kč (namísto 21 754 590 Kč), což neodpovídalo rozpočtu obsaženému v žádosti o poskytnutí dotace a v podmínkách poskytnutí dotace, jejichž ustanovení žalobce svým jednáním měl porušit.

17. Správce daně také vyslechl jednatele společnosti SH T. M. F., který potvrdil, že podepsal faktury i dodací listy k dodávce tiskařských strojů i smlouvu o zápůjčce, jinak však konstatoval, že neví, kde tiskařské stroje společnost pořídila, a že nemá k obchodu žádné doklady, neboť nákup strojů, jejich dopravu i zapojení, stejně jako peněžní prostředky na poskytnutí zápůjčky zajistil další jednatel společnosti, pan I. S. Tento maďarský jednatel společnosti však v rámci výsledku zajištěného prostřednictvím mezinárodního dožádání maďarskými daňovými orgány uvedl, že první kontakt se společností SH T. navázal až dne 4. 3. 2016, žalobce nezná a ani by mu nebyl schopen poskytnout půjčku. Pan S. odkázal na pana Á. T. jako svědka, který vypověděl, že jeho prostřednictvím pan S. zakoupil za 10 000 Kč společnost SH T. z důvodu lepšího zdanění, nicméně v letech 2014-2015 neproběhlo žádné pořízení, práce ani fakturace, společnost nemá ani žádné zaměstnance a s činností započnou až v roce 2016. I on popřel, že by znal žalobce, že by byla podepsána smlouva o půjčce a že by pan S. byl vůbec schopen takovou částku půjčit. Správce daně opakovaně vyslechl i žalobce, který do protokolu ze dne 22. 10. 2015 výslovně v souvislosti s finanční spoluprací se společností SH T. na nákupu tiskařských strojů uvedl, že veškeré operace probíhaly bezhotovostně, a jsou tímto dohledatelné.
18. Na základě shora uvedených zjištění vydal správce daně dne 19. 5. 2016 zajišťovací příkaz, jímž žalobci uložil, aby okamžikem jeho oznámení zajistil úhradu dosud nestanovené daně vztahující se ke zdaňovacímu období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015, a to složením jistoty ve výši 8 950 000 Kč na depozitní účet správce daně. Dospěl totiž k závěru o existenci reálného předpokladu, že žalobci bude stanoven odvod za porušení rozpočtové kázně. Správce daně provedl také analýzu majetkové sféry žalobce a naznal, že existuje odůvodněná obava, že dosud nestanovená daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Správce daně předpokládal, že hodnota nemovitých věcí ve vlastnictví žalobce, které byly zatíženy zástavním právem třetích osob, by po zpeněžení nepokryla potenciální daňový nedoplatek. Zůstatky na bankovních účtech měl s ohledem na jejich výši za nevýznamné a navíc za vysoce likvidní. Movitý majetek (tiskařské stroje a automobily)

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

považoval za lehce zcizitelný v krátkém časovém horizontu.

19. Žalobce se zajišťovacímu příkazu bránil včasným odvoláním, v němž namítal, že nemohl vědět, že společnost SH T. nemá dostatek financí na poskytnutí zápůjčky, s tím, že možnost zápůjčky mu nabídla sama tato společnost, když s ohledem na nedostatek financí s ohledem na souběžně probíhající rekonstrukci firemního areálu chtěl žalobce kupní smlouvu na tiskařské stroje zrušit. Převody peněžních prostředků mezi jeho účty žalobce vysvětloval tím, že měl určité volné vlastní prostředky na svém osobním účtu a že také smlouvu o zápůjčce uzavíral se společností SH T. jako nepodnikatel, takže tyto prostředky nejprve vkládal do podnikání jako osobní vklad, což vysvětluje jejich přeposílání nejprve z jeho osobního účtu na účet podnikatelský. Z podnikatelského účtu pak byla hrazena kupní cena tiskařských strojů. Zápůjčka byla hrazena z jeho soukromých prostředků a ze získaných dotací průběžně hotovostními i bezhotovostními platbami. Dále pak bylo obsáhle argumentováno tím, že je nedůvodná obava správce daně z nedobytnosti daně a že vydání zajišťovacích příkazů je v dané situaci nepřiměřené a má likvidační dopady.
20. Žalovaný ale odvolání zamítl a v napadeném rozhodnutí ze dne 18. 8. 2016 konstatoval, že zajišťovací příkaz byl vydán zcela v souladu se zákonem, a neshledal žádnou z odvolacích námitek důvodnou. Za významné považoval zjištění správce daně, že společnost SH T. dle výpisu z účtu nedisponovala částkou odpovídající výši slíbené zápůjčky, a obdobně že žalobce dle výpisů z účtů neměl k dispozici dostatek finančních prostředků k úhradě kupní ceny za tiskařské stroje. Žalovaný dále upozornil na to, že výpovědi jednatelů společnosti SH T. se rozcházejí, neboť jednatelem F., který podepisoval podstatné doklady, nebylo známo, odkud byly pořízeny tiskařské stroje, protože to měl na starost druhý jednatel, který poskytl částku odpovídající zápůjčce. Druhý jednatel S. však při výslechu nebyl schopen zodpovědět otázky týkající se dodávky tiskařských strojů a tvrdil, že zápůjčku neposkytl. Podstatné bylo dle žalovaného také to, že dovoz tiskařských strojů se dle informací od celní správy uskutečnil až po datech jejich dodání dle dodacích listů. Uložení povinnosti zaplatit odvod za porušení rozpočtové kázně měl žalovaný za přiměřené pravděpodobné. Také odůvodnění obavy, že daň bude v době její vymahatelnosti obtížně dobytá, pokládal žalovaný za dostatečné.
21. Ke znaleckému posudku týkajícímu se ocenění tiskařských a svařovacích strojů, který žalobce doložil k odvolání, žalovaný podotkl, že předložený posudek vycházel z kupní ceny dle faktur. Podle internetových stránek výrobce jednoho z tiskařských strojů však hodnota stroje byla pouze 1 350 000 Kč, nikoli 3 664 000 Kč (hodnotu ostatních strojů se nepodařilo zjistit). K tiskařským strojům nadto bylo zřízeno zástavní právo k zajištění pohledávky spořitelního družstva A. ve výši 10 000 000 Kč. Výnos z případného prodeje movitých věcí by tak dle žalovaného jistě připadl zástavním věřitelům. Vedle zřízení zástavního práva byla pohledávka spořitelního družstva A. zajištěna i jinými prostředky.

III.

22. V průběhu jednání soud provedl dokazování zprávou auditního orgánu Ministerstva financí ze dne 12. 10. 2016 o auditu č. OPPI/2016/O/003 s ověřovací doložkou

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

a příjmovými pokladními doklady č. 001 až 084 vystavenými ve dnech 5. 1. 2015 až 1. 8. 2015.

23. Žalobce v rámci jednání shrnul obecná východiska podané žaloby s tím, že žalovaný nedostatečně odůvodnil naplnění podmínky přiměřené pravděpodobnosti stanovení daně a že přistoupil k vydání zajišťovacího příkazu jakožto nástroje *ultima ratio*, aniž by to bylo v dané situaci přiměřené. Žalobce měl přitom za to, že provedeným dokazováním byl vyvrácen základní argument žalovaného, že došlo k uhrazení pouze části kupní ceny. To plyne jak z prohlášení společnosti SH T. vydaného přibližně půl roku před zahájením daňové kontroly, které správci daně předložil, tak i z příjmových pokladních dokladů předložených již s první písemnou reakcí na vydaný zajišťovací příkaz. Také zpráva o auditu výslovně zmiňuje, že došlo k vrácení finančních prostředků ze zápůjčky, a žalobce je současně přesvědčen i o tom, že osoby provádějící audit měly k dispozici výpisy ze všech jeho bankovních účtů včetně účtu u ČSOB. Navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí i spolu se zajišťovacím příkazem.
24. Žalovaná naopak u jednání setrvala na návrhu na zamítnutí žaloby s tím, že bankovní výpisy pouze osvětlují to, co bylo podrobně popsáno v zajišťovacím příkazu. Pokud se pak žalobce dovolává příjmových pokladních dokladů, ty byly správci daně předloženy až dodatečně, neboť žalobce za účelem jejich předložení žádal o prodloužení lhůty, čemuž však nebylo vyhověno. Tyto pokladní doklady bude třeba vyhodnotit v rámci daňové kontroly v širších, zejména účetních souvislostech. Pokud pak jde o prohlášení společnosti SH T., žalovaná upozornila na to, že je podepsal jednatel M. F., který však v daňovém řízení uvedl, že financování neměl vůbec na starost.

IV.

25. Poté, co soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 18. 8. 2016) a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud žalobu projednal v přednostním pořadí ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s. s ohledem na skutečnost, že jejím předmětem je zajišťovací příkaz na částku, která je z hlediska majetkových poměrů žalobce zásadní. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu, „[j]e-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.“
27. Zajišťovací příkaz je zajišťovacím instrumentem ve vztahu k dani ještě nestanovené či dosud nesplatné. Jedná se o rozhodnutí, které je nutně toliko předběžného a dočasného charakteru a které má napomoci zabezpečení úhrady daně jakožto jednoho ze základních cílů správy daní. Současně však správce daně vydáním zajišťovacího příkazu závažně zasahuje do majetkových práv daňového subjektu. Daňový řád proto podmiňuje možnost vydání zajišťovacího příkazu existencí odůvodněných obav, přičemž pro zabránění svévoli je nutné, aby správce

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

daně zcela konkrétně identifikoval důvody, které ho vedou k odůvodněným obavám ve vztahu k úhradě daně (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 2 Afs 250/2015-53, dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí téhož soudu na www.nssoud.cz).

28. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu tak „*správce daně může vydat zajišťovací příkaz na daň dosud nestanovenou pouze tehdy, existují-li objektivní skutečnosti, které zakládají odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost), že (i) daň bude v budoucnu v určité výši stanovena a zároveň že (ii) v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Tyto skutečnosti musí být uvedeny v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.*“ Pokud bude možno odůvodněnou obavu ve vztahu k jednomu či druhému prvku s jistotou vyloučit, pak zpravidla nebude možné zajišťovací příkaz vydat. Na druhou stranu lze připustit určitou míru vzájemné kompenzace obou prvků: „*Jsou-li důvody nasvědčující pravděpodobnosti, že daň bude stanovena, „slabší“, lze zajišťovací příkaz přesto vydat, jsou-li zjištěny „silné“ důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104, č. 3368/2016 Sb. NSS).
29. Daní se v souladu s § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu ve spojení s § 44a odst. 11 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 30. 9. 2016 (tj. znění rozhodné pro souzenou věc; dále jen „rozpůčtová pravidla“) rozumí také odvod za porušení rozpůčtové kázně. Ten bude dle daňových orgánů žalobci pravděpodobně stanoven za porušení povinnosti realizovat projekt v souladu se žádostí o poskytnutí dotace a dle podmínek poskytnutí dotace, jež byly nedílnou součástí rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu o poskytnutí dotace. Soud naznal, že závěr daňových orgánů o pravděpodobném stanovení daně (odvodu za porušení rozpůčtové kázně) měl oporu ve skutkových zjištěních a byl dostatečně zdůvodněn.
30. Soud dává daňovým orgánům za pravdu, že zjištěné skutkové okolnosti budily dojem, že žalobce neuhradil za tiskářské stroje vyfakturovaných 21 754 590 Kč. K tomu vede zjištění (učiněného na základě výpisů z účtů), že v období od 5. 1. 2015 do 7. 5. 2015 probíhaly „cyklické převody“ peněz z účtu žalobce u ČSOB na jeho účet u České spořitelny a odtud na účet společnosti SH T., která převáděla peníze zpět na účet žalobce u ČSOB. Například dne 5. 1. 2015 převedl žalobce z účtu u ČSOB částku ve výši 1 900 000 Kč na svůj druhý účet, k jejímu připsání došlo následující den, kdy byla tatáž částka odeslána na účet společnosti SH T., která stejného dne odeslala totožný obnos peněz na účet žalobce u ČSOB, a ten téhož dne odeslal 1 900 000 Kč na svůj účet u České spořitelny. Následně dne 7. 1. 2015 převedl žalobce z účtu u České spořitelny přijatou částku na účet společnosti SH T., která tutéž sumu převedla zpět na účet žalobce u ČSOB. Obdobné transakce se opakovaly s tím, že v několika případech žalobce z výchozího účtu u ČSOB odeslal jinou částku než 1 900 000 Kč (např. 1 800 000 Kč nebo 2 000 000 Kč), která pak „obíhala“ mezi zmíněnými účty, případně byla navýšena či snížena (např. 30. 4. 2015 žalobce přeposlal mezi svými účty částku 2 000 000 Kč, ale na účet SH T. poslal o milion korun více a poté byla nějakou dobu mezi účty přeposílána částka 3 000 000 Kč, nebo dne 27. 1. 2015 přeposlal mezi svými účty 1 458 590 Kč a ty pak

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

převědl na účet společnosti SH T., která na účet žalobce u ČSOB odeslala jen 783 000 Kč). Po odečtení částky, kterou společnost SH T. v daném období přijala od žalobce, od částky, kterou na jeho účet převedla, soud ve shodě s daňovými orgány uzavírá, že zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že žalobce reálně zaplatil společnosti SH T. pouhých 771 590 Kč. Proto se jeví, že dotovaný projekt realizoval jiným než dohodnutým způsobem, neboť dle rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu o poskytnutí dotace měly celkové náklady projektu (rozděleného do dvou fází) přesahovat 21 milionů korun.

31. Ačkoliv lze s žalobcem souhlasit, že v průběhu období, kdy transakce probíhaly, převedl na účet společnosti SH T. v součtu sumu ve výši kupní ceny za tiskařské stroje, nelze na tuto skutečnost pohlížet izolovaně od zjištěného faktu, že společnost naproti tomu převedla na jeho účet částku odpovídající převážné části kupní ceny. Tvrzení žalobce, že bankovní převody ze strany společnosti SH T. probíhaly na základě smlouvy o zápůjčce, přitom nemá sílu rozptýlit indicie svědčící o nestandardnosti shora popsanych transakcí. Ačkoli žalobce předložil smlouvu o zápůjčce, lze pochybovat, zda na jejím podkladě vůbec bylo plněno, neboť není zřejmé, odkud společnost získala prostředky na poskytnutí zápůjčky, když na svém bankovním účtu neměla dostatek zdrojů a jednatel Szabó, který údajně měl finanční prostředky poskytnout, toto při výpovědi popřel. Zjištění, že žalobce neměl na svém bankovním účtu v okamžiku zahájení splácení kupní ceny (ani během něj) dostatek prostředků k její úhradě a že obdobně společnost SH T. neměla dostatek prostředků k poskytnutí zápůjčky, pak vzbuzuje obavu, že pohyby na bankovních účtech měly za účel vytvořit iluzi, že žalobce uhradil ve splátkách celou kupní cenu a společnost SH T. postupně poskytla celou zápůjčku, přestože fakticky docházelo pouze k převodům peněz tam a zpět bez toho, aby některý ze zúčastněných subjektů plnil svůj závazek tak, jak bylo formálně ujednáno.
32. Ve světle zmiňovaných skutečností pak lze pochybovat také o hodnověrnosti prohlášení společnosti SH T. (jednatele M. F.), podle něhož žalobce měl splatit celou zápůjčku v 84 hotovostních platbách, jakož i o hodnověrnosti žalobcem předložených příjmových pokladních dokladů, z nichž se podává, že žalobce měl v období od 5. 1. 2015 do 1. 8. 2015 splatit k rukám jednatele F. poskytnutou zápůjčku. I kdyby soud přehlédl skutečnost, že žalobce pokladní doklady na rozdíl od toho, co tvrdí, nepředložil před vydáním napadeného rozhodnutí, které z nich tak nemohlo vycházet, věrohodnost příjmových pokladních dokladů je snížena i tím, že první splátka půjčky ve výši 250 000 Kč měla být podle dokladu číslo 001 učiněna dne 5. 1. 2015, ačkoliv dle výpisů z bankovních účtů měla společnost SH T. poskytnout žalobci první část zápůjčky (ve výši 1 900 000 Kč) až dne 6. 1. 2015. Vedle toho, že žalobce (údajně) započal zápůjčku splácet ještě předtím, než mu z ní bylo cokoli poskytnuto, je nelogické, že ji splácel již v době, kdy mu dosud nebyla poskytnuta v plné výši. Pochybnosti soudu o pravdivosti žalobcových tvrzení, že zápůjčku splatil způsobem mapovaným příjmovými pokladními doklady, umocňuje i to, že žalobce současně tvrdí, že zápůjčku sjednal, neboť neměl dostatek finančních prostředků, ačkoliv se při jejím splácení měl chovat způsobem, z něž by vyplývalo, že disponoval peněžními prostředky, takže reálně potřeboval zápůjčku ve zjevně nižší než sjednané výši a byl ji schopen splácet prakticky obratem, nikoliv až

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

v ujednaném horizontu do roku 2020.

33. Soud tedy v otázce dodržení podmínek poskytnutí dotace sdílí pochybnosti daňových orgánů a považuje za dostatečně pravděpodobné, že žalobci bude v budoucnu stanoven odvod za porušení rozpočtové kázně. Současně soud zdůrazňuje, že zajišťovací příkaz je rozhodnutím předběžné povahy a předpoklad v něm vyslovený se během daňové kontroly či v následném vyměřovacím řízení může zcela či zčásti potvrdit, ale může tomu být i opačně. Pro rozhodování soudu ve věci zajišťovacího příkazu je podstatné, zda byla existence přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně v dané fázi daňového řízení přesvědčivě zdůvodněna a založena na dostatku podložených argumentů. V souzené věci soud naznal, že tomu tak bylo.

34. Soud dále konstatuje, že v řízení o vydání zajišťovacího příkazu se s ohledem na povahu tohoto řízení zásadně neprovádí dokazování, neboť při vydání zajišťovacího příkazu nejde o dokazování skutkového stavu, nýbrž o zjištění indicií nasvědčujících obavám správce daně (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 10 Afs 18/2015-48, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1856/16, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Soud proto neshledává pochybení v tom, že se žalovaný pečlivě nevypořádal s důkazní silou jednotlivých důkazních prostředků a nezdůvodnil, proč nepřikládal velkou váhu prohlášení jednatele F. o splacení zápůjčky v bezhotovostních platbách. Prostor pro detailní dokazování a zdůvodnění relevance jednateleova prohlášení jakož i dalších důkazů (včetně objasnění otázek, zda byla zápůjčka skutečně poskytnuta a splacena, ať již v hotovosti či jinak) bude dán během daňové kontroly a ve vyměřovacím řízení. Pro účely zajišťovacího řízení postačuje, že argumentace týkající se zápůjčky byla značně zpochybněna, a to zejména obsahem výpovědí jednatelů a skutečností, že společnost SH T. nedisponovala dostatkem finančních prostředků k poskytnutí zápůjčky. Na tom, že žalovaný k výpovědím jednatelů přihlédl, přitom soud neshledává ničeho nezákonného.

35. Vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí nemohlo mít ani chybné uvedení data zániku jednatelské funkce M. F. (žalovaný uvedl 23. 7. 2016 namísto 7. 4. 2016), neboť okamžik zániku funkce byl pro posouzení věci nevýznamný. Rozpor mezi datem dodání tiskařských strojů podle dodacích listů a datem jejich dovozu dle informací celní správy pak dle textu napadeného rozhodnutí byl jednou z indicií, na jejichž základě žalovaný naznal, že dotovaný projekt se zřejmě neuskutečnil tak, jak bylo předem sjednáno. Nejednalo se však o indicii stěžejní, neboť z napadeného rozhodnutí a zajišťovacího příkazu je patrné, že závěr o přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně tkvěl zejména ve zjištěních o „cyklických převodech“ peněz mezi bankovními účty. Zdůvodnění přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně ob stojí bez ohledu na to, zda zde navíc byl i rozpor v datech dodání a dovozu tiskařských strojů, a proto soud nepovažuje za nutné zabývat se otázkou, zda uvedení data v dodacích listech bylo chybou v psaní či nikoliv (pro řešení takové otázky bude rovněž dán prostor během daňové kontroly a ve vyměřovacím řízení).

36. Z žalobcem předložené zprávy ze dne 12. 10. 2016 o auditu č. Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

OPPI/2016/O/003 plyne, že auditní orgán Ministerstva financí prováděl audit projektu „rozvoje tiskařských aktivit firmy“. Ačkoliv je ve zprávě uvedeno, že audit byl vykonán podle čl. 62 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1083/2006, který auditní orgán opravňoval k „zajištění provádění auditů operací na vhodném vzorku pro ověření vykázaných výdajů“, pravomoc auditního orgánu v auditovaném období od 7. 11. 2014 do 6. 5. 2015 pramenila nikoli z nařízení č. 1083/2006, neboť to bylo v platnosti pouze do 31. 12. 2013, nýbrž z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013 ze dne 17. 12. 2013 o společných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti, Evropském zemědělském fondu pro rozvoj venkova a Evropském námořním a rybářském fondu, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti a Evropském námořním a rybářském fondu a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 (dále jen „nařízení č. 1303/2013“) ve spojení s usnesením Vlády České republiky č. 448 ze dne 12. 6. 2013, jímž bylo zajištěním role auditního orgánu pro programové období 2014 – 2020 pověřeno Ministerstvo financí. Pravomoc auditního orgánu odpovídající té, která byla zakotvena v čl. 62 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1083/2006, upravuje nové nařízení č. 1303/2013 v čl. 127 odst. 1.

37. Auditní orgán při své činnosti postupuje především podle nařízení č. 1303/2013, podle zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých předpisů (zákon o finanční kontrole), a podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád). Jedná se o orgán zajišťující provádění nezávislého auditu prostředků plynoucích mimo jiné z Evropského fondu pro regionální rozvoj (z něhož byl poskytnut příspěvek žalobci). Audity, které tento orgán provádí, mají za cíl jednak ověřit, že řídicí a kontrolní systémy operačních programů účinně fungují, a jednak zkontrolovat reprezentativní vzorek operací (dotovaných projektů), pokud jde o jejich soulad s právními předpisy a o jejich hospodárnost, efektivnost a účinnost (srov. § 4 zákona o finanční kontrole nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 4 Afs 167/2016-47).
38. Příjemce dotace ovšem může být na základě § 3 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 8 odst. 2 zákona o finanční kontrole kontrolován také ze strany poskytovatele dotace, který provádí tzv. veřejnosprávní kontrolu a který má v případě, že se na poskytnutí dotace vztahují rozpočtová pravidla (jako je tomu v souzené věci), výlučnou pravomoc rozhodnout o nevyplacení dotace či její části (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-48, č. 3579/2017 Sb. NSS, zejména odst. [87]).
39. V neposlední řadě může být příjemce dotace kontrolován také ze strany příslušného správce daně, který má výlučnou pravomoc konstatovat porušení rozpočtové kázně a který vykonává správu odvodů za porušení rozpočtové kázně (§ 44 odst. 11 rozpočtových pravidel). Judikatura přitom opakovaně vyslovila názor, že správce daně je při rozhodování o porušení rozpočtové kázně zcela nezávislý na výsledcích

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

kontrol vedených jinými orgány podle jiných právních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2017, č. j. 6 Afs 281/2016-86, nebo ze dne 15. 12. 2016, č. j. 4 Afs 167/2016-47). Ze shora citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 Afs 270/2015-48 nadto plyne, že autoritativním rozhodnutím správce daně ve věci porušení rozpočtové kázně je poskytovatel dotace vázán (viz zejména odst. [75] až [77] usnesení).

40. Soud tak na základě shora uvedeného uzavírá, že příjemce dotace může být kontrolován ze strany vícero subjektů, přičemž předmět kontroly, její rozsah, cíle a použité metody se mohou lišit. Není proto vyloučeno, že zatímco jeden kontrolní orgán neshledá na průběhu dotovaného projektu ničeho závadného, druhý kontrolní orgán nesrovnalosti nalezne, a to i kdyby vycházeli ze shodných podkladů. Takový jev však nelze považovat za rozporný se zásadami právního státu, ale naopak za projev nezávislosti šetření jednotlivých kontrolních orgánů. Skutečnost, že auditní orgán Ministerstva financí neučinil žádné negativní zjištění, zatímco správce daně měl za pravděpodobné, že dojde ke stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně, nezpůsobuje nezákonnost zajišťovacího příkazu či napadeného rozhodnutí, když výlučnou pravomoc ke konstatování porušení rozpočtové kázně a stanovení odvodu má právě správce daně. Rozdílné závěry obou kontrolních orgánů (třebaže v případě správce daně jde doposud o závěry předběžné a není vyloučeno, že budou v průběhu daňové kontroly přehodnoceny) jsou přitom odůvodnitelné tím, že auditní orgán dle zprávy o auditu vycházel pouze z dokumentů předložených žalobcem, zatímco správce daně měl k dispozici například také výpisy z účtu společnosti SH T. a výpovědi jednatelů této společnosti.
41. Vedle podmínky existence přiměřené pravděpodobnosti, že v budoucnu dojde k vyměření daně, musí být dána také odůvodněná obava, že v době vymahatelnosti bude daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi (viz odst. 26 až 28 tohoto rozsudku). Soud je při přezkumu naplnění obou těchto předpokladů pro vydání zajišťovacího příkazu vázán žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
42. Žalobce nikterak nepochybnil závěry daňových orgánů o nedobytnosti, resp. ztížené vymahatelnosti dosud nestanovené daně. Soud proto vychází z toho, že je mezi účastníky nesporné, že žalobce disponuje vlastnickými právy k nemovitostem, které jsou zatíženy zástavním právem smluvním k zajištění pohledávek, jejichž výše značně převyšuje odhadovanou tržní cenu nemovitostí. Vedle toho je nesporné, že žalobce je vlastníkem motorových vozidel, která lze v krátké době zcizit a jejichž zpeněžení by nadto nepostačovalo k úhradě budoucí daňové pohledávky. Žalobce nepochybně ani to, že hodnota jeho obchodního podílu na společnosti M. P. F. s. r. o. a zůstatky na jeho bankovních účtech (které jsou nadto vysoce likvidní) by k úhradě dosud nestanovené daně nepostačovaly. Rozporováno rovněž není, že podnikatelské příjmy žalobce mají sestupnou tendenci a že tiskařské a svařovací stroje, které vlastní, lze zcizit v krátkém čase, a navíc k nim bylo zřízeno zástavní právo smluvní k zajištění pohledávky ve výši 10 000 000 Kč. Za této situace se soud domnívá, že obava daňových orgánů je opodstatněná i za předpokladu, že žalobcem předložený znalecký posudek oceňující

jeho stroje na 20 019 000 Kč odpovídá reálné tržní hodnotě, neboť stroje jsou prakticky jediným zjištěným majetkem, který lze k uspokojení budoucí daňové pohledávky použít. Lze se přitom obávat, že žalobce by mohl tento majetek ještě před vyměřením daně zcela či částečně zcizit a z výtěžku uhradit své závazky vůči zástavním věřitelům v řádech desítek milionů, eventuálně převést vlastnické právo k nim na společnost M. P. F. s. r. o., jejímž je jediným jednatelem a společníkem. Ani důvodnost žalobního bodu, v němž žalobce vytýká žalovanému, že znalecký posudek nesprávně hodnotil a relativizoval jeho výsledky nepřezkoumatelným odkazem na internetové stránky výrobce jednoho ze strojů, by tak nebyla způsobila zpochybnit důvodnost obavy o dobytost dosud nestanovené daně.

V.

43. S ohledem na shora uvedené soud žalobu zamítl pro nedůvodnost (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o žalobě netvrdil a ani ze soudního spisu neplyne, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. ledna 2018

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.